

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 110

Izlazi subotom

Zagreb, 29. siječnja 2011.

Srbske kosti iz Vukovara

Vlatko Ljubičić

ODMETNICI, ČETNICI I PARTIZANI NA BILOGORI,
PSUNJU I PAPUKU (1)

Diana Majhen

KARAMARKO I BOŠNJAKOVIĆU, SRAM VAS BILO

Zvonimir Došen

BORN AGAIN CHRISTIAN

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

MALI BH RAZGOVORI (1)

Ima li uopće Hrvata u Bosni i Hercegovini?

Ne znam da bi lagao Dr. Ante Starčević. Govorio je pak da su bosansko i hercegovački muslimani uistinu Hrvati. Dr. Antun Radić to je nedvosmisleno, pa i konkretnim primjerima, potvrdio.

Kako su to oni znali? Jesu li provodili popis pučanstva? Jesu li pravili ankete? Ništa od toga. Dovoljan im je bio povijestni pravorijek i pogled u oči svome čestitom subesjedniku.

Nisu se dali smesti prinudom, koja je nastojala kazivati nešto drugo.

Nedavno za Željka Komšića, kao jednog od hrvatskih predložnika za bh predsjednika, izjas-

ni se više glasačelja, nego što ih zajedno dobiše dva HDZ-kandidata: Dragan Čović i Božo Ljubić, zajedno.

Mnogi rekoše: Ne, to ne vrijedi. Za Željka Komšića su glasovali Bošnjaci. Tako rekoše, a da ništa u potvrdu tomu ne iznesoše.

Hrvati bi mogli biti samo katolici. Nu, ni oni ne zadugo, jer: Otkud uopće Hrvati u BiH? Ta, ako je BiH država, onda u njoj živi, tko drugi do li bh-nacija.

Kako je počelo, mogli bi proroci i preko Une! Ako ih ne zaustavimo.

t.d.
T. Dragun

SADRŽAJ

Mali bh razgovori.....	2
dr. sc. Tomislav Dragun: Hrvatski uljudbeni pokret kao domoljubna i državotvorna stranka (2).....	3
Mate Ćavar: Koalicija s četnicima ne će proći	4
Vlatko Ljubičić: Odmetnici, četnici i partizani na Bilogori, Psunju i Papuku (1).....	5
prof. Žarko Marić: Kostii vukovih Srba katoličke vere.....	10
Diana Majhen: Karamarko i Bošnjakoviću, sram vas bilo	11
Zvonimir Došen: Born again christian.....	13
Branko Stojković: Stižu bolji dani za bjelovarsku pravdu – uhićen je Miroslav Levak.....	13
Mile Budak: Bazalo (47)	14
Josip Badalić D.I.: Božli pustolov (14)	15

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET KAO DOMOLJUBNA I DRŽAVOTVORNA HRVATSKA STRANKA (2)

dr. sc. Tomislav Dragun, predsjednik pri osnutku, Zagreb

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Predsjednik: dr. sc. Tomislav Dragun

Pete Poljanice 7, Zagreb, Croatia

hrvatska.uljudba@gmail.com

00385-1-29.23.756; 29.23.757

(fax), 91-33.88.431

00386-51.776.058

Zagreb, na dne 14. siječnja 2011.

MINISTARSTVO UPRAVE RH

Davorin Mlakar – ministar

Maksimirska 63 - Zagreb

EUROPEAN COMMISSION

Štefan Füle, Commissioner corner

Stefan.FULE@ec.europa.eu

putem

Delegacije Europske Unije u RH

MINISTRSTVO ZA NOTARNJE ZADEVE

Sektor za azil - Ljubljana

Pravno-informacioni centar – PIC, Ljubljana

Slovenska Demokratska stranka - Ljubljana

Predmet:

Preoblikovanje Hrvatskog uljudbenog pokreta iz udruge u političku stranku.-

Cijenjeni g. ministre,

Izravno Vam pišemo, jer smo sigurni da ćete o našem zahtjevu za **preoblikovanje Hrvatskog uljudbenog pokreta iz udruge u političku stranku** upravo Vi odlučivati. Naime, politički progoni kojima sam u Republici Hrvatskoj neprekidno izložen od 1956., a zbog kojih sam sada i zatražio politički azil u Europskoj Uniji (preko Republike Slovenije), govore mi da hrvatski komunisti i (neo) komunisti ne će dopustiti realizaciju ovog

projekta, kojemu je osnovni cilj preuzimanje vlasti u Republici Hrvatskoj i njeno – konačno – dovođenje u demokratski ustroj.

Hrvatski uljudbeni pokret, kao udruga, **djeluje osam godina**, budući je u Poglavarstvu Grada Zagreba **registriran 18. veljače 2003.** Statut **ne kanimo mijenjati**, izuzev uvođenja referenduma u svezi s donošenjem temeljnih odluka, kao i prilagodbu odredbi za primitak u članstvo, jednako kao **niti svoj već afirmirani djelatni program.**

Ima li ikakvih prepreka, dakle, da se Hrvatski uljudbeni pokret tijekom ove godine preoblikuje iz udruge u stranku, a da ne mijenja svoje temeljne akte?

Treba nam Vaše jasno i precizno stajalište, kao i naputak što nam je u ovoj konkretnoj situaciji, kako ne bismo bez veze u nedogled muvali svoje sadašnje i buduće članstvo.

Čekat ćemo Vaše uvaženo stajalište 30 dana, pa ako ga u tom roku ne dobijemo, zatražit ćemo intervenciju nadležnih tijela Europske Unije.

S poštovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

Prilozi:

Rješenje Gradskog ureda za opću upravu klasa: UP/I-230-02/2003-01/34, urbroj: 251-02-02/2-03-02 od 18. veljače 2003.

Statut Hrvatskog uljudbenog pokreta od 16. prosinca 2002.

Rješenje Gradskog ureda za opću upravu klasa: UP/I-230-02/06-02/1166, urbroj: 251-07-02/2-06-2 od 17. siječnja 2007.

Hrvatski uljudbeni pokret
Domoljubna i državotvorna
hrvatska stranka

ZAGREB

KOALICIJA S ČETNICIMA NE ĆE PROĆI!

Mate Ćavar, Zagreb

Vrijeme bi bilo da se u Hrvatskoj osnuje organizacija hrvatskih Srba koji žele biti lojalni građani države Hrvatske. To bi trebali pokrenuti Hrvatski Srbi oni koji su se i u ovome Obrambenom domovinskom ratu borili protiv velikosrpske agresije na hrvatske zemlje. A takvih ima, bilo ih je manje ili više u svim hrvatskim postrojbama pa i u obrani Vukovara.

Mi takve želimo vidjeti po svim hrvatskim državnim institucijama a posebice kao zastupnike u Hrvatskome državnom saboru. Učinit ćemo sve da na izborima padnu one hrvatske stranke koje koaliraju s četničkim zlodusima Hrvatske. Mi ne želimo da u državi Hrvatskoj vladaju četničke koalicije Pupovčeva tipa s bilo kojim hrvatskim strankama.

Vrijeme bi bilo da se Milorad Pupovac oslobodi velikosrpskog, četničkog, duha i da se konačno javno ispriča svim Hrvatima za teške laži i u ovome Hrvatskom domovinskom ratu, kada je hodao Europom, Amerikom i svijetom šireći izmišljotine kako Tuđman prekrštava srpsku "nejač" i to navodeći brojke od jedanaest, dvanaest tisuća do onda prekrštenih.

Neka taj četnički zloduh pronađe i jedno jedino srpsko dijete koje je Tuđman prekrstio valjda u katoličanstvo. Nema koalicija kako s Miloradom Pupovcem, tako i sa Slobodanom Uzelcem, Veljkom Džakulom, Vojislavom Stanimirovićem i drugima koji su bili čelnici velikosrpske četničke zločinačke pobune u Hrvatskoj. Nije ih sramota govoriti ono što govore, činiti ovo sve što čine podižući spomenike svojim četničkim krvnicima koji su činili najveće zločine protiv hrvatskoga naroda za vrijeme NDH.

Očistili su stotine hrvatskih sela i župa po hrvatskoj Lici. Nudili su talijanskim fašistima hrvatsku Dalmaciju i sada takvim zločincima podižu spomenike.

Nema i neće biti hrvatske koalicije s takvima.

Pobjegao je onaj idiot Sanader koji je varao Đapićeve pravaše kroz koaliciju prije izbora a onda taj isti izdajica se zbratimio s četnicima a Đapićevim pravašima dao nogu u tur.

To na vrijeme poručujemo i predsjednici HDZ-a gospođi Jadranki Kosor i predsjedniku SDP-a gospodinu Zoranu Milanoviću.

Dosta je bilo jugočetničke vladavine nad hrvatskim narodom i ne će je više biti. Pobjedit će one hrvatske stranke i snage koje će očistiti Hrvatsku od četničkih spomenika kojima se klali tolike nedužne hrvatske katoličke hodočasnike djecu žene starce svećenike.

Od strane tih zločinačkih bandi popa Đujića i Draže Mihajlovića pobijeno je tisuće Hrvata katoličke i muslimanske vjere tijekom NDH.

ODMETNICI, ČETNICI I PARTIZANI NA BILOGORI, PSUNJU I PAPUKU (1)

Vlatko Ljubičić, Virovitica

Oružana grupa četnika Jove Kosanovića i oružana grupa odmetnika i bjegunca još iz vremena Jugoslavije Gedeona Bogdanovića Gece su nastale u ljeto 1941. godine. Iako su komunisti pokušavali podići narodni ustanak, nisu imali za to dovoljno potrebne snage i uvjerljivosti. Zbog toga su nastojali ove dvije oružane grupe preuzeti i pridobiti u svoje partizanske redove. Obje grupe su 1942. godine doista i prešle u partizane. Gedeon Bogdanović Geco je dogurao do čina generala Jugoslavenske narodne armije, a Jovu Kosanovića su ubili „njegovi“ ljudi.

Kosanovićeva oružana grupa se u partizanima pokazala kao „vrlo dobra borbena grupa“. Gecina oružana grupa je komunistima poslužila kao jezgra Bilogorske partizanke čete: „Ta grupa je kasnije pretvorena u osnovno jezgro za okupljanje ljudi i razvoj oružane borbe na Bilogori, a dobrim dijelom i na budućem okrugu Virovitici.“¹

Tko je Gedeon Bogdanović Geco i zašto ga je Jugoslavija progonila?

Gedeon Bogdanović Geco je rođen 1912. godine u selu Gornja Vlas (u nekim dokumentima piše Gornja Vlast) kod Vrhovina u Lici. On se odmetnuo u šumu još prije II. svj. rata. Jugoslavenske vlasti su ga progonile pa se skrivao u Bilogori. Nakon uspostave NDH oko njega se u drugoj polovici 1941. godine okuplja oružana grupa koja 1942. godine postaje jezgra Bilogorske partizanke čete. Formiranjem 1. slavonske brigade (kasnije preimenovana u 12.) postaje zapovjednik bataljuna, zatim načelnik Štaba iste brigade. Nakon tog je načelnik Štaba 28. divizije, a od listopada 1944. godine do siječnja 1945. godine vrši dužnost komandanta 12. slavonske divizije. Što je radio zadnjih mjeseci rata? Jovan Kokot u knjizi Dvanaesta proleterska slavonska brigada to preskače i prelazi na njegove poslijeratne dužnosti. Milan Šaša piše

da je Gedeon Bogdanović ratnu karijeru završio kao načelnik Štaba 18. slavonske brigade? Zašto je komandant divizije prešao na nižu dužnost načelnika štaba brigade? Proglašen je narodnim herojem 1953. godine. Umirovljen je u činu generala Jugoslavenske narodne armije.²

O razlozima zbog kojih se odmetnuo te njegova progona i skrivanja od jugoslavenskih vlasti postoje različite tvrdnje. Ovdje smo ih izložili po vremenskom redoslijedu.

Prema pisanju osječkog „Hrvatskog lista“ iz 1944. godine Gedeon Bogdanović Geco je „bivši jugoslavenski zrakoplovni narednik, koji je godine 1937. pronevjerio u Srbiji državni novac i pobjegao odanle u Bilogoru, gdje je već tada 'hajdukovao'. Na glavu odmetnika Bogdanovića raspisale su vlasti još u bivšoj državi ucjenu u iznosu od 50. 000 dinara.“³

U „Borbinom“ novinskom članku iz 1961. godine dr. Pavla Gregorića piše da je Geco bio žandarmerijski podoficir:

„Na teritoriju bjelovarskog okruga pojavile su se već u ljeto 'divlje' grupe naoružanih seljaka. Jedna od tih bila je tzv. Gecina grupa, grupa Gedeona Bogdanovića, bivšeg žandarmerijskog podoficira, koji se još prije rata odmetnuo u šumu. Njemu se odmah poslije okupacije pridružilo nekoliko naoružanih seljaka Srba iz sela na Bilogori. Ta grupa je kasnije ušla u sklop naših partizanskih jedinica.“⁴

Vođa druge „divlje“ grupe Drago Vrbanić Rezbar se također „sklonio pred vlastima u staroj Jugoslaviji“, piše dalje Gregorić i dodaje:

„Ova grupa je uspjela već u ljeto ubiti dva ustaška tabornika. Poslije se ona povezala s bjelovarskom grupom, ali je u jednom okršaju s neprijateljem pao vođa grupe Rezbar, nekoliko ih je bilo zarobljeno, a ostatak se uklopio u jednu od naših oružanih grupa koje su tada lutale terenom“.

Dakle, Geco se odmetnuo, a Rezbar se sklonio pred vlastima. Rezbar se bio povezao s komu-

nističkom Bjelovarskom grupom. Nakon Rezbarove smrti ostatak njegove grupe se uklapa u neku komunističku partizansku grupu.

Vaso Velagić u knjizi Bilogorski partizanski odred piše da se Geco u Bilogoru sklonio uslijed progona, ali ne navodi razlog progona:

„Geco je bio poznat u narodu istočne Bilogore pred početak rata, gdje se sklonio uslijed progona. Kao čestitog i valjanog čovjeka narod ga je zavolio i pružio mu sklonište u svojoj sredini. Njemu se kasnije pridružio Stevo Pavić iz Zrinske, koji se također skrivao pred vlašću.“⁵

Velagić ne piše, zašto se Stevo Pavić skrivao pred vlašću i kad se pridružio Geci. Na primjeru Drage Vrbančića Rezbara i Steve Pavića se vidi da Gedeon Bogdanović Geco nije bio jedini odmetnuti i progonjeni od stare jugoslavenske vlasti koji se okrenuo protiv nove vlasti Nezavisne Države Hrvatske.

U Velagićevoj knjizi Virovitička narodnooslobodilačka udarna brigada stoji zapisano da „se od 1938. skrivao u Bilogori“⁶. Ni u ovoj knjizi se ne navodi razlog Gecinog skrivanja.

Jovan Kokot u knjizi Dvanaesta proleterska slavonska brigada piše da je Geco bio podoficir u Jugoslavenskoj vojsci te da je zbog tučnjave s oficirom neposredno pred rat pobjegao i skrivao se u Bilogori.

Milan Šaša u knjizi Kotar Virovitica u Narodnooslobodilačkom ratu piše da je: „Gedeon Bogdanović Geco 1938. godine pobjegao iz vojske jer je kao podoficir pretukao oficira koji ga je zlostavljao i odmetnuo se u brdska sela Bilogore, gdje ga je zatekla okupacija zemlje. Budući da je bio u sukobu s bivšim vlastima, on se suprotstavljao okupatoru i ustaškim vlastima.“⁷

U istoj Šašinoj knjizi u dijelu o generalima kotara Virovitica ispod Gecine fotografije piše:

„Bio je žandarmerijski podoficir.“⁸

Partizanska literatura ne navodi od čega je Gedeon Bogdanović živio onih godina progona i skrivanja pred jugoslavenskom vlašću.

Komunisti traže zapovjednika - četnik Jovo Kosanović odbija ustanak pod vodstvom komunista

Plan komunističkog Okružnog komiteta Bjelovar je bio „da virovitički i grubišnopoljski kotar formiraju zajedničku partizansku jedinicu u istočnoj Bilogori“.⁹

Ovaj plan je nastao nekoliko dana nakon napada Njemačke na bivše rusko carstvo, u kojem su nakon Oktobarske revolucije i smaknuća carske obitelji vladali komunisti. Oni su bivšem Ruskom carstvu promijenili ime i nazvali ga Savez Sovjetskih Socijalističkih Republika. Komunistički 'car' se zvao Staljin. On je najprije s Hitlerom krenuo u podjelu Poljske i osvajanja pa su kasnije međusobno i sami zaratili. Nakon podjele Poljske s Hitlerom, Staljin napada Finsku, okupira Estoniju, Letoniju i Litvu, osvaja Besarabiju i rumunjsku Bukovinu.

Da je Sovjetski Savez zauzeo rumunjska naftna polja stali bi njemački tenkovi i ostali ratni strojevi, rekao je Hitler Karlu Gus-

tafu Mannerheimu, kad je 1942. godine posjetio Finsku. Njemačka vojska 7.-8. listopada 1940. godine ulazi u Rumunjsku. Sovjeti misle da je njemački ulazak u Rumunjsku usmjeren protiv Sovjetskog Saveza i osjećaju se ugroženi. Hitler 18. studenog 1940. odlučuje napasti i Staljinov Sovjetski Savez. Staljin je imao istu namjeru, ali je zakasnio, tvrde neki povjesničari.¹⁰ Hitlerov rat protiv Francuske i Engleske su podržavali europski i jugoslavenski komunisti jer je to bila Staljinova volja.

Andrzej Pezkowski u svojoj knjizi „Pola stoljeća poljske politike 1939.-1989. godine“ u poglavlju „Politika okupatora - SSSR“ ističe tešku sudbinu poljskih ratnih zarobljenika kojih je bilo preko 200 tisuća. Nakon što je u travnju nekoliko stotina odabranih osoba premješteno u poseban logor: „ubijeni su svi časnici, profesionalni i pričuvni, vojnici Korpusa narodne obrane i pripadnici policije, koji su zadržani u logorima u Kozielsku, Starobjelsku i Osloškovu. Ukupno je ubijeno 15.000 ljudi, među kojima su bili učitelji, liječnici, znanstvenici, pravnici, inženjeri. Već prije Božića 1939. iz logora su netragom nestali svećenici svih vjeroispovijesti. Samo dio zarobljenika je pušten ili predan Nijemcima. Većina je ostala u logorima prisilnog rada... Velike grupe poslone su u regije iz kojih nije bilo povratka...“¹¹ Dalje Pezkowski piše da je najmanje 400 tisuća ljudi postalo žrtvama prisilnog iseljavanja itd.

Nakon njemačkog napada na komunistički Sovjetski Savez 22. lipnja 1941. godine, komunisti u NDH su krenuli u njegovu obranu, digli se na oružje, pozvali narod(e) na ustanak, obnovu Jugoslavije i rušenje Nezavisne Države Hrvatske.

Evo kako se tog dana sjeća komunist Dušan Čalić:

„Došao je 22. jun. Svi smo s uzbuđenjem slušali najnoviju vijest. Šapat što se prenosio od usta do usta, od čovjeka do čovjeka, iz sela u selo, bio je kao buđenje nade:

- Rusija je napadnuta!

Mi smo se zanosili vjerom u Rusiju, u neograničenu moć Sovjeta, uzastopno smo ponavljali izreke ruskih rukovodilaca o moći Crvene ar-

mije, tiho smo poslije ilegalnih sastanaka pjevušili ruske pjesme i jedan drugoga hrabрили.

- Kucnuo je čas, sad će Švabo platiti!“¹²

Nakon napada na Sovjetski Savez, Okružni komitet Komunističke partije Hrvarske Bjelovar se premjestio u ilegalnu bazu u šumi Bedenik. U ovoj šumi je 10. 7. 1941. godine nastala komunistička Bjelovarska oružana grupa od 6 osoba.

Komunisti iz Grubišnog polja su obavijestili virovitičke komuniste „da imaju nekoliko suradnika-antifašista, koji bi dobrovoljno stupili u partizansku jedinicu. Našlo bi se i nešto oružja. No, među članovima KPH nemaju ni jednog oficira koji bi trebao preuzeti rukovođenje. Zanimalo ih je imaju li Virovitičani.

Iz Virovitice su odgovorili da ni među njihovim članovima nema ni jednog oficira. No, doznali su da se na Papuku (Kotar Podravska Slatina) formirala antifašistička grupa od pet članova iz Bokana i Lisičina te da njome rukovodi oficir bivše vojske. Ako se Okružni komitet KPH suglasi, možda bi se dobrovoljci s oba kotara mogli upućivati u tu grupu. U tom smislu zamoljeno je mišljenje okružnog komiteta.

Komitet je preporučio da se najprije uspostavi veza s grupom i ispitaju pojedinosti o njenim namjerama, a potom odluči o eventualnoj suradnji. Kad je to učinjeno pokazalo se da vođa nije voljan surađivati u ustanku pod rukovodstvom KPJ, pa se od toga odustalo.“¹³

Vođa grupe koji je odbio surađivati u ustanku pod vodstvom komunisti i njihove Komunističke partije Jugoslavije bio je „provjereni član predratne organizacije četnika“¹⁴ Jovo Kosanović iz sela Nove Krivaje, kotar Virovitica. Nova Krivaja je prvo selo istočno od Đulovca, u pravcu Voćina. To je bilo posljednje selo na jugoistoku virovitičkog kotara; susjedno selo Lisičine je već pripadalo kotaru Slatina. Uz Kosanovićevu grupu često se veže ime sela Lisičine, ali se pojavljuje i ime nekih drugih sela.

Nakon što je Kosanović odbio ustanak pod vodstvom komunisti, trebalo je tražiti novog zapovjednika planirane partizanske jedinice na istočnoj Bilogori.

Krvavi događaj na Bilogori

Jedan krvavi događaj na Bilogori je skrenuo pažnju virovitičkih i grubišnopoljskih komunista na čovjeka koji će kasnije zapovijedati Bilogorskom partizanskom četom.

U srpnju 1941. godine u bilogorskoj šumi zvanog "Uskočka", koja se nalazi između sela Jase-naša (tada kotar Grubišno polje), sela Rezovačke krčevine (kotar Virovitica) i sela Borove (kotar Virovitica) ubijen je lugar Stjepan Trampus.

Prema izvješću zapovjednika oružničke postaje Grubišno polje oružničkog narednika Mate Jelića, dana **24. srpnja 1941. godine** „četnici - komunisti Stevo Pavić iz sela Zrinjske, občina Veliki Grđevac, kotar Grubišno Polje, županija Bilogora, i Geco Gedeon Bogdanović iz Crne Vlasti, občina i kotar Otočac, županija Gacko i Lika (Gospić) sačekali su u zasjedi lugara Stjepana Trampusa, koji je istovremeno bio i ustaša, iz Jasenaša, občina Ivanovo selo, kotar Grubišno Polje, županija Bilogora, starog 48 godina, oca 6 nezbrinute djece, te istog sa jednim nabojem iz vojničke puške ubili, a poslije mu vjerojatno sa kundakom puške potpuno razlupali glavu i odvukli ga u jedna potok od mjesta ubistva za 40 metara.

Četnici su od pokojnog Trampusa odnijeli jednu lovačku pušku dvocjevku i 300 kuna, u gotovom novcu, a po izvršenom djelu su pobjegli u nepoznatom pravcu.“¹⁵

¹ - Vaso Velagić, Bilogorski narodni odred, Novinska i radio-informativna ustanova Virovitica i Historijski arhiv Bjelovar, Virovitica, 1969., str. 27

² - Usp. Milan Šaša, Kotar Virovitica u Narodnooslobodilačkom ratu, SUBNOR i OK SKH Virovitica, Virovitica, 1989., II/15; Jovan Kokot, Dvanaesta proleterska slavonska brigada, Vojnoizdavački i novinski centar, Beograd, 1987., str. 438

³ - Hrvatski list, Osijek, 9. travnja 1944. godine, str. 45.

⁴ - Dr. Pavle Gregorić, Oslobodilačka borba u Slavoniji, bjelovarskom okrugu i Moslavini, „Borba“, 28. VII.-1.VIII. 1961. godine; tiskano u Prilogu građi za historiju Narodnooslobodilačkog pokreta u Slavoniji 1941. godine, Historijski institut Slavonije, Slavonski Brod, 1965., str. 246

⁵ - Vaso Velagić, Bilogorski partizanski odred, str. 27

⁶ - Vaso Velagić, suradnik Milan Šaša, Virovitička narodnooslobodilačka udarna brigada, Virovitica, 1984., str. 12

⁷ - Milan Šaša, Kotar Virovitica..., str. 117

⁸ - Isto, II/15

⁹ - Vaso Velagić, Virovitička narodnooslobodilačka udarna brigada, str. 11

¹⁰ - Ivan Mužić, Hitler i Izrael, Orbis, Split, 1997., str. 129a

¹¹ - Andrzej Pezkowski, Pola stoljeća poljske politike 1939.-1989. godine, Profil, Zagreb, 2001., str. 22-23

¹² - Dr. Dušan Čalić, Sjećanja na ustaničku 1941. godinu u Slavoniji, Prilog građi za historiju narodnooslobodilačkog pokreta u Slavoniji 1941. godine, Historijski institut Slavonije, Slavonski Brod, 1965., str. 208

¹³ - Vaso Velagić, Virovitička narodnooslobodilačka udarna brigada, str. 11-12

¹⁴ - Milan Šaša, Kotar Virovitica u Narodnooslobodilačkom ratu, 1989., str. 112

¹⁵ - Oružnička postaja Grubišno polje, T. Br. 203, 24. listopada 1941., Podatke o zvjerstvima četnika izvršenih na području postaje dostavlja Krilnom oružničkom zapovjedništvu Bjelovar; Građa za historiju Narodnooslobodilačkog pokreta u Slavoniji, 1941 godina, knjiga I, Historijski arhiv u Slavonskom Brodu, Slavonski Brod 1962., str. 240

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

dr. sc. Tomislav Dragun

NOVO!

**Ustaše
i
partizani
Jure
Francetić
i
Ivica
Todorić**

Cijena: 150,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

KOSTI VUKOVIH SRBA KATOLIČKE VERE

prof. Žarko Marić. Zagreb

Kako se osloboditi silnog tereta laži koji se zove Jasenovac 700.000, a koji nas u svijetu predstavlja kao najzločince, najnaciste, najfašiste a koja cifra, ne samo da još stoji u napisanim knjigama nego znate li i gdje još?

Pitanja svih naših tragičnosti i nevolja, okupacija i kapitulacija, neprijatelja i mrzitelja, kao da je Mile Pešorda, aktualna žrtva hrvatmrziteljskog verbalnog terorizma, na skupu Hrvatskog žrtvoslovnog društva u Mimari, 11.12.2010. sveo u jedno.

Zbog postojećeg protokola, krcate dvorane, najavljenih govornika, dodjele priznanja zaslužnim članovima koji su se istakli u radu, u čemu je konac u svojim rukama držao neumorni crv, najveći znalac i poznavalac ove problematike prof. Šeparović, i nije bilo mjesta za pitanja iz publike pa ću se na ovakav način nadovezati na riječi gosp. Pešorde.

Mada ratne teme moguće i nisu primjerene u ovo Božićno vrijeme, ali kako je moj pristup njima isključivo u funkciji pravednosti istine i mira reći ću svoje viđenje.

1. Sve što su Srbi ostvarili postigli su više svojim lažima nego drugim sredstvima (Dobrica Ćosić). Srbi lažu. To im je od Boga (A. G. Matoš).
2. Dodavanje brojkama jedne ili dvije nule je specijalitet spomenutih lažova u što smo se uvjerali mnogo puta.
3. Vjerovali ili ne, ovu vidljivu laž su spremni čak i sudski dokazivati, ako treba i na najvišim razinama.

Naime znaju oni da je to laž, da je to mega uvećavanje. Ta zaboga, na području "najvećeg genocida nad njima" oni imaju svoju najsrpskiju državu na kojoj im može pozavidjeti i prekodrinska zakonita Srbija, a oni koji su u sred

svoje povijesne zemlje, gdje im je trebao biti i glavni grad, nad njima izvršili genocid više tu i nema ili ih ima samo na kapaljke pa bi se malo dijete zapitalo, na kome je ovdje izvršen genocid?

Znaju oni, a znamo i mi da je u II. Svj. ratu i neposredno poslije njega na prostoru zapadno od Drine stradalo stotine i stotine tisuća ljudi. Znamo mi dobro koliki visoki procenat od toga se odnosi na nas Hrvate. Ali mi Hrvati po "znanstvenoj teoriji" invalidno šepavog Vuka Karadžića, smo Srbi katoličke vere, jer su Srbi svi i svuda. Hrvati pravoslavne vjere su još i prije Vuka "znanstveno Svetosavski" progutani.

Te iz aviona vidljive lažne teorije još i danas su smještene u vijugama velikog mozga onih za koje možemo slobodno reći da su moralna nula. Vratimo se sada točki broj 3 i sudskom dokazivanju Jasenovačke preko polmilijunske cifre, gdje bi kakav nemoralni sudac, koristeći pravo na slobodno sudačko uvjerenje i pozivajući se na "znanstvene" spoznaje Vuka Karadžića vrlo lako mogao potvrditi spomenutu cifru.

Brojeći naše kosti po silnim obilježenim i neobilježenim grobištima i stratištima od Kočevskog roga, preko Jasenovca pa sve do Dakse, ne preostaje nam ništa drugo nego uzviknuti. To su kosti Vukovih Srba katoličke vere, koje se žrtve u potpunosti uklapaju u gore spomenutu brojku.

KARAMARKO I BOŠNJAKOVIĆU, SRAM VAS BILO

Diana Majhen, Zagreb

Konačno se jučer oglasio glasnogovornik MUP-a Krunoslav Borovec, te potvrdio ono u što smo u biti svi već sumnjali. Ovu državu vodi hrpa lažljivaca i pokvarenjaka. Za tjeralicu koja je raspisana za uhićenim vukovarskim braniteljem Tihomirom Purdom hrvatsko Ministarstvo unutarnjih poslova zna već više od tri godine, a zna i Ministarstvo pravosuđa, s obzirom da je MUP obavijestio o tome.

Nitko, ama baš nitko, nije našao za shodno da čovjeku koji se je u nemogućim uvjetima borio za Vukovar, te nakon toga još prošao četničke logore kaže kako ga svaki odlazak izvan Hrvatske može odvesti ravno u srpski zatvor.

Dapače, kako kaže sam Borovec, na popisu ima još ljudi, ali, citiram: „Nema zakonske osnove obavijestiti osobe za kojima je raspisana tjeratica, jer je to službena tajna.“

Pa ljudi moji, tko je ovdje lud? Nema zakonske osnove, to je sve što od njih možemo očekivati? To je sve što HRVATSKI državljani, od HRVATSKIH institucija mogu dobiti kada se radi o njihovoj zaštiti?

Da stvar bude bolja, samo dan prije, ministar Bošnjaković nam je svima poručio kako svatko koga to zanima, može doći u Ministarstvo i tamo će mu se reći da li je na popisu ili nije. Vjerojatno isto tako kao što su to rekli i Tihomiru Purdi. Lijepo dođeš u Ministarstvo, oni ti kažu da nisi na nikakvom popisu, jer je to službena tajna, kako kaže Borovec, ti otputuješ negdje i završiš ravno u rukama istih onih četnika protiv kojih si se borio. Pa tako u svezi toga jedno imam pitanje za tog Borovca.

Druže glasnogovorniče Borovec, drug ministar Bošnjaković je utvrdio da Purda nije bio na popisu ljudi za kojima je izdana četnička tjeratica, a vi sad tvrdite da ste istu dostavili Ministarstvu pravosuđa. Budući da Vam je posao da glasno govorite, onda glasno odgovorite: ZAŠTO LAŽETE, ILI VI ILI MINISTAR BOŠNJAKOVIĆ? Ovo nisu nekakve vaše perverzne policijsko-političke igrice pa da imate pravo laga-

ti i biti nesposobni, ovdje je u pitanju život hrvatskog branitelja, vukovarskog veterana koji je stavio za ovu državu život na kocku više puta i minimalno je zaslužio da se o njegovim građanskim pravima skrbi na normalan i ljudski način, a ne da se nesposobni ljudi instalirani na odgovorne dužnosti u toj istoj državi s njima poigravaju kao igraju Čovječe ne ljuti se.

Ono što ja osobno iz toga zaključujem je kako hrvatska vlast jedva čeka da se riješi branitelja. Dio braniteljske populacije je sam digao ruku na sebe, dio su poslali u haaške ili hrvatske, pa i u bih zatvore, a ostatak valjda prepuštaju četnicima.

U ime kakve se to hrvatsko-srpske suradnje puštaju ljudi, koji su bili spremni položiti svoje živote za obranu Hrvatske, da im danas sude u Srbiji? Što uopće radi ta kvazi hrvatska vlast, kada su u pitanju branitelji, osim što ih svako malo uhićuje?

One idiotske objave o tome kako su Josipović i Kosorica razgovarali s Tadićem, te kako će to dalje rješavati ministri Hrvatske i Srbije, sramota su za našu zemlju, za našu Vladu i za sve nas općenito. Nigdje nisam pročitala da se ta „hrvatska“ vlast digla na noge i postavila ono jedno, osnovno pitanje: Na temelju čega Srbija raspisuje tjeralice za bilo kojim hrvatskim državljaninom, za navodne zločine počinjene na teritoriju Hrvatske, i što rade te bijedne hrvatske pravosudne, policijske i vanjskopolitičke institucije na pojavu takvih optužnica, osim što svoje redove popunjavaju nepreglednim kolonama nezalica i nezainteresiranih spodoba i sve što znaju je pričati s Tadićem?

Jesmo li mi uopće više država, ili smo jednostavno srpski protektorat, koji bez pogovora prihvaća sve što Srbija zatraži i spremni smo na slijepu poslušnost?

Pa najbolje što se ovih dana moglo doznati je to, da će možda, ponavljam MOŽDA, Srbija Hrvatskoj prepustiti suđenje za Tihomira Purdu. Ropski pokorno i ulizički, umjesto da se suprostavimo bilo kakvim srpskim zahtjevima i postavimo pitanje od kud im pravo da na tje-

ralice stavljaju naše državljane, mi se borimo za to da se našim ljudima sudi u Hrvatskoj, na temelju srpskih optužbi, a koje se pak temelje na iskazima koji su iznudjeni mučenjima, za koje nitko ne pita i nikoga nije briga.

Osim toga, kakvo prepuštanje suđenja Purdi Hrvatskoj? Pa da postoji osnova za suđenje Purdi u Hrvatskoj onda bi Purda već ranije bio uhićen u Hrvatskoj, naročito obzirom na činjenicu da je za istim raspisana tjeratica u kojoj su navedene indicije za zločine.

Koji paradoks. Hrvatski državljanin mirno živi u Hrvatskoj, za njim postoji tjeratica od strane druge države zbog zločina u Hrvatskoj, u Hrvatskoj ga nitko ne dira i ne sudi mu, čovjek otputuje u BiH, tamo ga uhite na temelju tajne tjeralice iz Srbije zbog zločina koje je počinio u Hrvatskoj, i sad bi Srbija trebala prepustiti suđenje Hrvatskoj? Znači, pitanje hoće li se nekome suditi u Hrvatskoj za ratne zločine koje je počinio u Hrvatskoj prije 19 godina ovisi isključivo o tome hoće li ta osoba danas na sat-dva skoknuti preko granice po špeceraj? Kakvi su to neopisivi kretenzimi?

Očito je da oni koji vladaju Hrvatskom ne štite interese hrvatskog naroda, a ponajmanje hrvatskih branitelja, te da je ono što stigne iz Srbije za njih ravno Svetom pismu i da će to provoditi bez pogovora. Isto je tako očito da ne postoji zemlja za koju se borilo, nego samo neka zemlja koja se zove Hrvatska, ali koja je izgleda produžena ruka srpskih političara, srpskog pravosuđa i Srbije općenito.

Pa ću još jednom ponoviti, sram može biti i Karamarka i Bošnjakovića. Kao i njihove prethodnike, za vrijeme čijih mandata je obavijest stigla. Znati da postoji srpska tjeratica za našim ljudima, a ne obavijestiti o tome hrvatsku javnost, a prvenstveno ljude za kojima je tjeratica raspisana, po meni je čin izdaje i Hrvatske i Hrvata.

Sram može biti predsjednika koji prošetava Tadića Ovčarom i Vukovarom, umjesto da se bori za hrvatske interese. Sram može biti i Jadranku Kosor, koja vodi Vladu koja je sve, samo ne hrvatska, a čiji ministri na ovakav način postupaju sa hrvatskim braniteljima.

Drugovi, da imate i malo morala zaslužili ste dati ostavke promptno i neopozivo, jer ne štiti-te ni Hrvate ni hrvatske nacionalne interese, jer nam lažete na svakom koraku i totalno ste nezainteresirani i nesposobni.

Dragi moji Hrvati, dragi hrvatski branitelji, prestanimo se zavaravati da imamo Hrvatsku. Nemamo ju. Imamo neku državu, kojom vlada-ju ljudi kojima ni najmanje nije do nas stalo i čiji su interesi ili osobni, ili u službi novih yu integracija i Srbije. Dragi građani Hrvatske, budite uvjereni da vaša prava ne štiti baš nitko. Nalazite se na vjetrometini. Država ne služi doslovno ničemu osim što pljačka i terorizira vlastite državljane.

Hrvatska za koju se borilo jednostavno ne postoji. I ne će ni postojati, tako dugo dok ne smijenimo sa vlasti ovakve spodobe, kojima smo mi, koji dišemo hrvatski, samo smetanja i teret kojeg se nastoje riješiti. Naše je demokratsko pravo izaći na ulice i zahtijevati njihovu smjenu, to nam pravo garantira hrvatski Ustav.

A ako ne požurimo, ne bi me iznenadilo da izmijene i Ustav i ukinu nam i to pravo.

PS - Zahvaljujem se Grdilinu, koji je objavio popis, zahvaljujem se Marku Rakaru, što je dopustio objavu popisa na svojoj stranici i zahvaljujem se svima onima s Pollitika.com koji su stali iza te objave, jer je tim popisom spašen dobar broj hrvatskih branitelja, koje bi bez njegove objave „hrvatska“ Vlada pustila da odšetaju ravno u ruke srpskog "pravosuđa“.

BORN AGAIN CHRISTIAN

Zvonimir Došen, Hamilton, Kanada

Born Again Christian, Eh ?, rekli bi Englezi.

Ovaj gospodin "novovjerac", kao i svi drugi, izgleda da samo vidi atrocitete Hitlera i Nacizma. Sigurno je da je Hitlerova Njemačka počinila veliki zločin kako protiv drugih, tako i protiv svoga naroda, ali rijetko kad čujem da ljudi žele poći po skali "zasluga", pa da pođe od vrha.

Kad bi to učinio onda bi pošao najprije od Mao Tse Tsunga, odgovornog za 72 milijuna žrtava, Staljina, odgovornog za 39 milijuna žrtava.

Kad god dođe do spominjanja zla, onda je prvo na redu 6 milijuna Hitlerovih žrtava (Židova) u vrijeme rata, a da se nitko ne sjeti 9 milijuna Ukrajinaca koje je Staljin glađu umorio za vrijeme mira 30-tih godina prošloga stoljeća.

Gospodin Ranogajec je krivo shvatio zašto Nijemci izbjegavaju govoriti o Hitleru i nacizmu.

Nije to da ne žele, nego im je to zakonom strogo zabranjeno. Je li se on ikad upitao zašto je na primjer stavljanje nacističkig emblema na rukav, kao što je to nedavno, "iz šale", učinio jedan britanski princ, veliki grijeh, sramota i kriminal, a stavljanje boljševičkih, krvave zvijezde, srpa i čekića samo obični "Joke"?

Nisam također čuo da se je ijedan od tih "revnih kršćana" oglasio kad su na prošlim Olimpijskim igrama u Beijingu, red za redom, prolazile reprezentacije svih naroda svijeta preko Tianamen trga ispod onog kolosalnog portreta Mao Tse Tsunga?

Puno, puno bi se o tome još moglo govoriti, ali samo da napomenem da se i ja osjećam kršćaninom, koji drži vjeru svojih pređa, ali se isto tako držim onog pravila koje kaže da će oni koji svoje mačeve zakovaše u lemeše, uvijek orati za one koji to nisu učinili.

Za Dom Spremni!

STIŽU BOLJI DANI ZA BJELOVARSKU PRAVDU - UHIĆEN JE MIROSLAV LEVAK

Branko Stojković, Bjelovar

Zbog veze s bjelovarskom sutkinjom Miroslav Levak odlazi u varaždinski zatvor. LEVAK JE PROŠLI TJEDAN UHIĆEN I PRITVOREN U BJELOVARSKOM ZATVORU, DO PREBACIVANJA U VARAŽDINSKI ZATVOR.

Tereti ga se za pokušaj teškog ubojstva iz bezobzirne osvete.

Krvava tučnjava body bildera Miroslava Levaka i policajca Miroslava Chlude, dobila je konačno svoj epilog, Levak odlazi u varaždinski zatvor, radi pristranosti Bjelovarskog suda.

U Bjelovaru je Miroslav Levak, body bilder s čeličnim ključem za montiranje kotača na autu - gotovo teškim tri kilograma nekoliko puta izudarao policajca po glavi. Zbog toga je uhićen i priveden u Županijski sud u Bjelovaru.

Miroslav Levak je uhićen nakon što je izvanraspravno vijeće bjelovarskog Županijskog suda prihvatilo zahtjev Županijskog državnog odvjetništva iz Bjelovara, koje ga tereti za pokušaj ubojstva policajca iz bezobzirne osvete.

BAZALO (46. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Pred mostom Rukavinskim, na Obsenici, prođe Ivan naprijed i povede konje posve na rub ceste i ustavi ih.

Upitni su se pogledi ustavili na njemu. On je razumio, pa reče:

Još ni edan Kresojić nije otiša u Mrkobradušu, da nije okupan. Morda to Stvoritelj ni ne treba, al tribaju naši stari, kad su tako naučeni.

Govoreći tako, poče vući lijes iz kola, a drugi pristupiše i pomogoše mu. Odnijeli su ga lijevo od mosta i položili tik do vode. Ivan je odredio, da ponesu od kuće čisto rublje i dvije plahte, pa je sad sve to uzeo iz kola i metnuo kraj vode na obalu.

- Kome najmanje smeta - rekao je skoro šaptom - nek mi pomore, da ga izvadimo i svučemo š njegja odilo.

Pristupio je Ante, jer je, vjerojatno, osjećao, da je kao rođeni brat i najpozvaniji i najobvezatniji, da on obavi tu službu ljubavi i pažnje. Bilo mu je veoma teško, no skupio je svu snagu, otpornost i izdržljivost, da uzmogne izvršiti tu zadaću.

Kad su mrtvaca svukli, Ivan je pažljivo pregledao, gdje je pogođen i ustanovio, da mu je glava neozlijeđena, dok mu je vrat bio razderan. Prema tome je bilo nesumnjivo, da je tu dobio onaj jedini hitac, od kog je ostao na mjestu mrtav.

Dok su Ivan i Ante radili, ostali su se sve nenapadno i polako odmicali, jer im je bilo veoma teško, a Ivan ih nije zvao, da pomažu, pa su držali, da su nepotrebni u blizini.

- Bože moj, Bože moj! - šane Ivan i ne produži misli.

- Nude! - javi se Ante, jedva sustežući jecaje, koji su mu udarali u grlo i tresli mu cijelim tijelom, a ne samo rukama, koje su držale mrtvo tijelo jedinoga brata.

- Uprav smo na ovom mistu našli pokojnog strica Tomu - odgovori Ivan. - I sad, evo, drugog ---

Ante ne odgovori. Jedva je dihao. Ivan to osjeti, pa reče:

- Ne puši na nos, man samo na usta.

Međutim je posao brzo napredovao pod Ivanovim rukama, te Ante nije vjerovao svojim očima, s kolikom okretnošću radi. Kad su mrtvo tijelo oprali, metnuli su ga na raširenu plahtu, drugom ga je Ivan obrisao, a zatim su na njegov obukli posve novo i čisto preoblačilo, kako to zapovijedaju običaji i predaja. U lijes su metnuli strugotine od drva, koje im je stolar dao skupa sa lijesom. Ivan je to sve uredio i namjestio tako, da je Nikola posve lijepo i pristojno ležao kao i svaki drugi graničar što leži, kad se spremi na put na drugi svijet. Lijes su zaklopili i zabilili čavlama, metnuli ga opet na kola, staro, nečisto Nikolino odijelo su također metnuli u kola i krenuli prema crkvi. Tu odmah na nekolke stotine koračaja od mosta vodi popreki put prema crkvi, koji je tako loš, da se njime služe samo pješaci, no sad odredi Ivan, da i oni s kolima udare tuda, jer bi kod Brklje, na zaokretu k crkvi, morali proći kraj stražarnice. Netko mora biti na straži i nije vjerojatno, da ga ne bi teški zadah mrtva tijela udario po glavi toliko, da bi ih morao upitati, što voze. Tom je trebalo svakako izbjeći, te s tog okrenuše veoma lošom putinom nalijevo, ravno izpod kuće lajtmana Despota. Prošli su mirno i dobro.

Pred crkvom su stali. Ivan je žurno otišao, da zovne plovana i da donese crkvena nosila. Čineći, to, što je mogao, neprestano ga je morila neopisiva tuga, što nije nikako smio potegnuti za konope i zazvoniti mrtvine sa sva četiri zvona Svetog Roka --- To je još nedostajalo, pa da bude sve barem donekle, kako Bog zapovijeda. Što ne mogu prirediti podušja, to je neznatno, al nije nikakova nesreća, al da kod pokopa ne zvone crkvena zvona, to vrijeđa i čovjeka podsjeća na zakapanje nijemog blaga, a ne krštena čeljadeta - --

Tako je to osjećao Ivan, al nije bilo drugog izlaza: morao je preboljeti tu potrebu, jer nije bilo drugog lijeka.

Plovan ih je čekao, pa je veoma brzo bio obučen i spreman. Mrtvaca su unijeli u crkvu, zapalili sve svijeće na glavnom žrtveniku i klekli oko nosila, na kojima je počivao lijes s Nikolinim mrtvim tijelom, a svećenik je izmolio molitve i blagoslovio ga. Tad su najprije pogasili svijeće, a onda izišli iz crkve i uputili se u groblje. Obavljeno je sve lijepo i propisno, kako se to čini, odkad su tu Vrkljani i Sveti Rok ---

BOŽJI PUSTOLOV (14. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

Obiteljski sastanak

Iz te ljubavi skuplja Franjo sve svoje ljude s juga u Manapad na obiteljsku svečanost koja traje 14 dana. To su divne herojske duše, pune žara i dobrote, a Franjo uz iskaze ljubavi daje im u potankosti naputke za misijski rad. Najvećom brigom moraju im biti djeca i bolesnici. Svuda neka ih prate indijski dječaci. Djeci pripada sva njihova ljubav. Osobito da nijedno novorođenče ne umre bez svetog krsta. Moli misionare da budu vrlo strpljivi u općenju s ljudima. A pred Portugalcima neka nikad ništa zlo ne kažu o domaćima, nego da budu uvijek na njihovoj strani, vodeći računa kako je kratko vrijeme njihova obraćenja i neznatna pouka, pa nije čudo što imaju pogrešaka.

Iza tih praznika polaze oci okrijepljeni smiono na svoja mjesta, a Franjo u Gou da zamoli potkralja za pomoć kršćanima na jugu koji su još uvijek u raznim pogiblima zbog svoga kršćanstva.

Devet dana provodi najviše u poslovima. U "Kolegiju svete vjere" isusovci poučavaju i odgajaju, a drugi primaju u zavod i brinu se za hranu. No djeca tu gladuju. Drži i propovijedi te predobije junačkoga potkralja Ivana de Castra pa ga taj zadrži zimi kraj sebe te umire u 38. godini života uz pomoć prijatelja Franje koji je pravi vještak u pripravi na smrt. To je bio jedan od poštenih upravljača Indije, kojemu nije trebalo praviti oporuke, jer nije ništa imao.

Tu je 20. V. 1548. velika svečanost pokrštenja Japanca Anjire i njegova dva pratioca. Krštenje je vršio biskup u katedrali. Anjiro dobi ime Pavao od svete vjere, drugi Antun, a treći Ivan. Anjiro opet reče:

"Tako volim Franju da bi mu uvijek služio i da ga ne bih nikad ostavio."

A drugi jedan subrat:

"Naša radost što vidjesmo o. magistra Franju bila je neopisiva. Njegova ljubav nadilazi sve što čovjek može zamisliti."

Stručnjak za tamulski jezik o. Franjo Henriquez doživio je teškoća i razočaranja u misijskom radu, te potišten, protiv Franjina naputka otišao je na drugo mjesto. Franjo ga opomenu, ali diže i tješi prikazujući mu plodove i zasluge rada već u tome što je toliko nevine djece pokrstio koja sad uživaju

vječnu sreću. Tako ga očinski potiče i krijepi te životopisac Franjin dodaje:

"Skoro bi čovjek osjetio napast da hotimice prekrši koju naredbu samo da dobije ovakovu opomenu."

Protiv silnika

Jadni Paraveri još su uvijek bili izvrnuti pljački i otimačini Portugalaca. Kapetana de Paivu nasljedio je još okrutniji silnik koji je s njima postupao kao s robljem. Lovci bisera morali su dio biserja odstupiti kralju, a kapetan je od toga uzimao za se. U ožujku bi flota od 400 lađa i čamaca polazila u lov na kamenice, a Paraveri su davali do 7.000 ronilaca, koji stavljaju zdravlje i život na kocku. Kad je biserje stiglo na tržnicu u Tutinkorin, dolazilo bi na tisuće trgovaca iz Bengalije i drugih krajeva, i zarada je bila velika — ali ne za Indijce, nego su ih kod toga opljačkali na razne načine Portugalci. Franjino srce krvari od boli te je pun svete srdžbe i želio bi da se otimači zovnu na odgovornost, ali mu se želja ne ispunjava.

Predložio je da se u Tutinkorin postavi čovjek s vlašću nad guvernerom ili potkraljem. Zatim je izišao s državno-crkvenim zahtjevom da bi guverner bio pod teškim kaznama i ekskomunikacijom odgovoran za sve poslove, svjetovne i duhovne; ne isključuje ispod njegove vlasti ni 30 isusovaca koji su radili u istočnim krajevima. Nježna, ali često slomljena srca, izlazi u žaru revnosti s još čudnijom osnovom: ljubezni i okretan njegov prijatelj i subrat još iz Pariza, sad najutjecajniji svećenik na lisabonskom dvoru, Simoone Rodriguez, neka bude poslan od kralja u Indiju s najvećim civilnim i duhovnim ovlastima. Neka provodi nužnu obnovu te nijedan trgovac ne bi smio bez njegova odobrenja stupiti niti išta poduzimati na misijskom području na štetu domaćega pučanstva. Ta se utopistička želja Franjina nije ispunila po svojoj prilici stoga što se nije sviđala samomu Simonu Rodriguezu.

Zatim piše sv. Ignaciju kako moraju i misionari biti ljudi puni dobrote i ljubavi prema svima, a zatim s mnogo poniznosti prema crkvenim i svjetovnim vlastima. Portugalci nisu nažalost ništa znali o čežnji Indije za Bogom te su prezirali one koji su ostali u svojoj vjeri, a nisu ništa učinili za bolji položaj obraćenih kršćana, većinom iz najnižih kasta, nego su ih tlačili.

Hrvatska knjižara

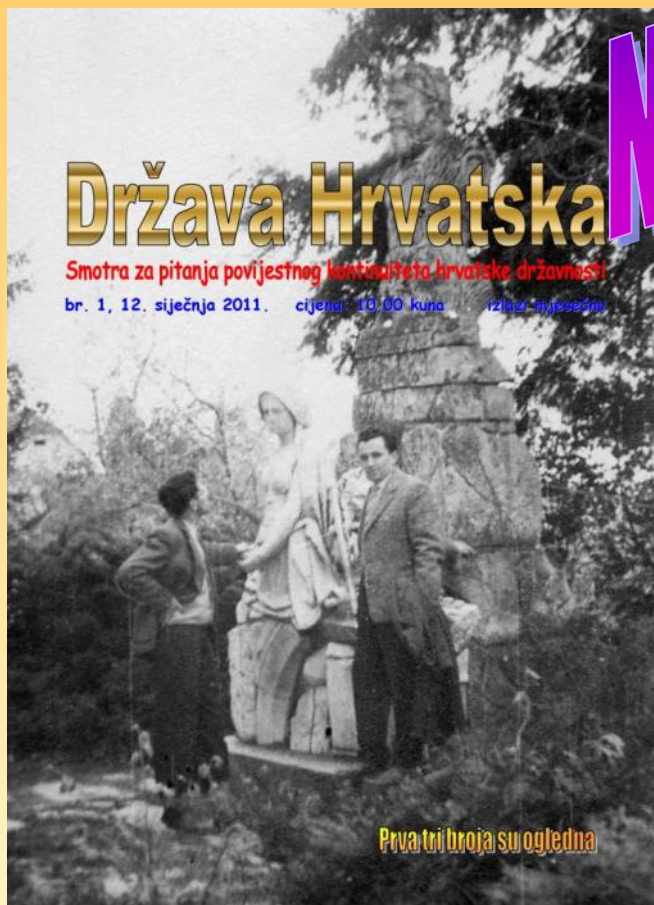
internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja:

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

Novo!

Država Hrvatska

Smotra za pitanja povijesnog
kontinuiteta hrvatske državnosti

Izlazi mjesečno

Cijena 10,00 kn

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8,
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,